

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/171/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6416204389
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Zlocha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6416204389.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Zlochu a sudkýň JUDr. Renáty Deákovovej a JUDr. Jany Haluškovovej ako členiek senátu, v spore žalobcu: O. T., nar. XX. N. XXXX, trvale bytom L. XX, XXX XX L., zastúpený Mgr. Petrom Máčajom, advokátom, so sídlom AK Dolná 7, 969 01 Banská Štiavnica, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o určení, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o úvere č. 601500274 zo dňa 20. septembra 2012 je bezúročný a bez poplatkov, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom, č.k. 24C/2/2016-64 zo dňa 13. januára 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca **m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) odvolaním napadnutým rozsudkom určil, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o úvere č. 601500274 zo dňa 20. septembra 2012, uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov (prvá výroková veta). O trovách konania rozhodol tak, že priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

1.1 Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že tento zistil, že dňa 20. septembra 2012 žalobca ako dlžník uzatvoril so žalovaným ako veriteľom Zmluvu o úvere č. 601500274 (ďalej aj „Zmluva o úvere“), na základe ktorej bol veriteľ oprávnený poskytnúť dlžníkovi úver v sume 3.500,- Eur a dlžník sa zaviazal zaplatiť veriteľovi túto čiastku zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 2.086,- Eur, t.j. celkovo zaplatiť čiastku 5.586,- Eur v šiestich mesačných splátkach po 931,- Eur počnúc dňom 28.10.2012, na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach. Dlžník prehlásil, že finančné prostriedky sú poskytnuté na iný účel (nie na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania). Dlžník svojim podpisom potvrdil prevzatie peňažnej hotovosti uvedenej v zmluve.

1.2 S poukazom na ustanovenie § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) súd prvej inštancie zisťoval existenciu naliehavého právneho záujmu na určení, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Konštatoval, že naliehavý právny záujem na určení, či tu právo je alebo nie je, je daný najmä tam, kde by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu alebo kde by sa bez tohto určenia jeho právne postavenie stalo neistým. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1MCdo/1/2009 a tam konštatovaný záver, že: „Naliehavý právny záujem o určenie neplatnosti zmluvy o úvere má spotrebiteľ, ktorý potrebuje mať vyriešenú otázku, aký je jeho skutočný dlh nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov v prípade čiastkovej neplatnosti zmluvy týkajúcej sa odplaty, úrokov a poplatkov.“ Súd prvej inštancie

konštatoval, že vzhľadom k tomu, že žalobca doposiaľ neuhradil ani len celú istinu poskytnutého spotrebiteľského úveru, rozhodnutím o žalobe sa odstráni stav právnej neistoty žalobcu spočívajúci v rozsahu jeho záväzkov voči žalovanému. Takéto súdne rozhodnutie môže byť podkladom pre ďalšie riešenie prípadných sporov. Žalobca ako spotrebiteľ v pozícii slabšej zmluvnej strany mal naliehavý právny záujem na tom, aby sa odstránil prípadný nezákonný stav spočívajúci v úhrade úrokov a poplatkov žalovanému na základe úveru, ktorú možno v zákonom stanovených prípadoch považovať za bezúročný a bez poplatkov.

1.3 Súd prvej inštancie po preskúmaní obsahu a predmetu Zmluvy o úvere, ako aj postavenia účastníkov zmluvy dospel k záveru, že právny vzťah, založený predmetnou zmluvou, je potrebné považovať za vzťah spotrebiteľský. Uvedenú zmluvu je potrebné považovať aj za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č.129/2010 Z.z.“ alebo „Zákon o spotrebiteľských úveroch“). Poukázal na ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že zmluvné dojednanie o prípadnej voľbe režimu Obchodného zákonníka na základe dohody zmluvných strán by bolo z dôvodu režimu nepomenovanej obchodnoprávnej zmluvy neplatné.

1.4 S poukazom na ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., najmä § 9 ods. 2 citovaného zákona, okresný súd zistil, že zmluva o úvere neobsahuje nasledované náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) údaje o finančnom agentovi v rozsahu údajov ako u veriteľa,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a
- y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie považoval spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcovi na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 11 ods.1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov, a preto podanej žalobe vyhovel.

1.5 O trovách konania okresný súd rozhodoval podľa § 262 ods.1 v spojitosti s § 255 ods.1 C.s.p. a žalobcovi, majúcemu v konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100%.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný včas odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd podľa ustanovenia § 391 ods. 1 C.s.p. odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnil náhradu trov konania, vrátane odvolacieho konania. Odvolanie podal v celom rozsahu z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods.1 písm. f) a h) C.s.p. a mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2.1 Poukázal na Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, v ktorých sa zmluvné strany dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Zmluva bola pritom uzatvorená podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka ako nepomenovaná zmluva. Zákonom požadované náležitosti sú v danej veci dostatočné, označujú subjekty i predmet zmluvy. Iné náležitosti sa považujú za fakultatívne, v dôsledku ich absencie nie je možné zmluvu označiť za bezúročnú a bez poplatkov. Je nepochybné, že zmluva o úvere sa bez ohľadu na dohodu zmluvných strán riadi Obchodným zákonníkom. Poukázal na vzťah Obchodného a Občianskeho zákonníka a zdôraznil, že vylúčiť aplikáciu Občianskeho zákonníka ako všeobecnej občianskoprávnej úpravy možno pokiaľ

- Obchodný zákonník danú problematiku komplexne upravuje osobitným spôsobom,
- Obchodný zákonník vylučuje aplikáciu Občianskeho zákonníka alebo jeho konkrétneho ustanovenia alebo
- ak existuje dohoda zmluvných strán, ktorá vylúči aplikáciu dispozitívneho ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Obchodný zákonník aplikáciu právnej úpravy inštitútu spotrebiteľských zmlúv nevylučuje, tiež ju komplexne neupravuje osobitným spôsobom, ide o kogentné ustanovenie Občianskeho zákonníka, je nevyhnutné ju skutkovo v relevantných právnych vzťahoch aplikovať. Nie je relevantné, či ide o

relatívny obchodný záväzkový vzťah, absolútny obchodný záväzkový vzťah alebo fakultatívny obchodný záväzkový vzťah.

2.2 Zároveň žalovaný namietal, že zákon v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nestanovil maximálne prípustnú výšku odplaty, odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov sa mala riadiť podľa predpisov účinných do 31. mája 2014, regulácia odplaty sa riadi § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Na peňažnom trhu boli v čase poskytnutia úveru stovky iných subjektov, ktorí vystupovali ako veritelia pri poskytnutí úveru. Klient pritom uzatvoril zmluvu so žalovaným slobodne, vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni, ani za nápadne nevýhodných podmienok.

2.3 Žalovaný uzavrel, že nie je možné Zmluvu o úvere posudzovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch, z uvedeného dôvodu je žalovaný toho názoru, že predmetná Zmluva o úvere nemusí obsahovať údaj RPMN a ďalšie náležitosti požadované zákonom č. 129/2010 Z.z..

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil vo veci samej, ako aj ohľadne trov konania. Žalobcovi nebolo zrejmé, či samotný obsah odvolania smeroval ku konkrétnemu sporu, nakoľko skutočnosti uvedené v odvolaní tomu nenasvedčujú, v horšom prípade ide rovnako ako v prípade žalovanej zmluvy o formulárové odvolanie a taká je aj jeho výpovedná hodnota. Žalobca vyjadril názor, že okresný súd dostatočne a zrozumiteľne odôvodnil, na základe čoho sa rozhodol, aké boli jeho skutkové zistenia, ktoré skutočnosti mal preukázané a ako právne posúdil vec. Samotný žalovaný v odvolaní neuvádza žiadne dôvody, ktorými by napádal rozsudok, jediným dôvodom je ten, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval zákon č. 129/2010 Z.z., nakoľko mal vychádzať iba z Obchodného zákonníka. Žalovaný však neuvádza žiadnu skutočnosť, ktorá by vyvracala tvrdenia žalobcu ohľadne porušenia zákona č. 129/2010 Z.z. v úverovej zmluve, ani nespochybňuje právnu argumentáciu súdu prvej inštancie, prečo je potrebné úver z tejto zmluvy považovať za bezúročný a bez poplatkov. Zmyslom odvolania je tak iba oddialenie právoplatnosti samotného rozsudku aj vzhľadom k tomu, že žalovanému musí byť známa ustálená judikatúra všeobecných súdov Slovenskej republiky v obdobných prípadoch.

4. Ďalšie relevantné vyjadrenie podané nebolo.

5. Krajský súd, ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní, vec preskúmal v rozsahu určenom § 380 ods. 1, 2 C. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C. s. p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 ods.2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

6. Podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaného, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami, uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 380 ods. 2 C. s. p.).

8. V prejednávanej veci súd prvej inštancie správne posúdil právny vzťah medzi stranami sporu založený zmluvou označenou ako Zmluva o úvere č. 601500274 zo dňa 20.09.2012 ako vzťah spotrebiteľský, na ktorý je potrebné aplikovať aj ustanovenia Občianskeho zákonníka ohľadne spotrebiteľských zmlúv (§ 52 a nasl.) a ako aj zákona č.129/2010 Z.z.. V nadväznosti na toto konštatovanie podrobil zmluvu o úvere súdne kontrole a zistil, že posudzovaná zmluva neobsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 zákona č.129/2010 Z.z.. V prihliadnutí na uvedené skutočnosti a s poukazom na ustanovenie § 11 ods.

2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z. dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

9. Odvolanie v danom prípade nie je dôvodné.

9.1 Rozsudok súdu prvej inštancie je riadne a v súlade so zákonom odôvodnený, je z neho zrejmé, akými úvahami a právnymi názormi sa súd prvej inštancie riadil pri svojom rozhodovaní, je preskúmateľný a zrozumiteľný. Právne závery sú súladné s vykonaným dokazovaním, čo je zistiteľné z obsahu spisu. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom a argumentáciou súdu prvej inštancie. Pokiaľ žalovaný namietal, že právny vzťah založený Zmluvou o úvere nie je možné považovať za vzťah spotrebiteľský a nemožno naň aplikovať ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch, odvolací súd uvádza, že zmluvným dojednaním nemožno vylúčiť pôsobnosť Občianskeho zákonníka, ktorý sa vzťahuje na všetky zmluvy spĺňajúce definíciu spotrebiteľskej zmluvy podľa ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, platného ku dňu uzavretia zmluvy, podľa ktorého spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Zmluvy uzatvorené podľa ustanovení Obchodného zákonníka (tu § 497 a nasl. Obchodného zákonníka) výnimkou netvorí. Ustanovenie § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka pre účely vymedzenia pojmu spotrebiteľ zakotvuje len jedinú podmienku, a to, aby fyzická osoba pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Naproti tomu ustanovenie § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. vymedzuje spotrebiteľa ako fyzickú osobu, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. Z uvedeného vyplýva, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z.z. je zároveň spotrebiteľskou zmluvou podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Zo spisu nevyplýva, a ani to odvolateľ netvrdí, že by žalobca predmetnú Zmluvu o úvere uzatváral v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. Odvolací súd preto v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v prejednávanej spore ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, na ktorú je potrebné aplikovať aj ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zároveň aj ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z.. Odvolací súd nepopiera argumentáciu odvolateľa o tom, že zmluva bola uzavretá podľa ustanovení Obchodného zákonníka, vec sa však týka záväzkovo-právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko ide o vzťah medzi dodávateľom a spotrebiteľom.

9.2 Neobstojí ani poukaz žalovaného na zmluvné dojednanie uvedené vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, tvrdeného znenia: „Zmluvné strany sa dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Táto zmluva sa uzatvára podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka ako nepomenovaná zmluva“. Odvolací súd má zato, že takáto zmluvná podmienka je neplatná, takéto zmluvné dojednanie možno považovať aj za obchádzanie zákona (konkrétne zákona č. 129/2010 Z.z.). V konečnom dôsledku žalovaný v konaní Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, v ktorých by mala byť takáto zmluvná podmienka dohodnutá nepredložil, a to ani na výzvu súdu prvej inštancie. Žalovaným predložené vyhovotenie Zmluvy o úvere (na č.28, 42 a 61 spisu) Všeobecné podmienky poskytnutia úveru neobsahujú.

9.3 Žalovaný tiež namietol nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie vo vzťahu k maximálnej prípustnej výšky odplaty. K uvedenému odvolací súd uvádza, že táto odvolacia námietka je v rozpore s obsahom napadnutého rozsudku, z ktorého vyplýva, že súd prvej inštancie právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným posúdil ako spotrebiteľský, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. a pre absenciu náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 citovaného zákona vyvodil, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov v súlade s § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Na prípadnej neprimeranosti výšky odplaty súd prvej inštancie napadnuté rozhodnutie nezaložil a výškou odplaty sa nezaoberal.

9.4 Z vyššie uvedeného tak vyplýva, že žalovaný sa mýli ak tvrdí, že predmetná zmluva nemusí obsahovať RPMN a ďalšie údaje vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z.. Nepreukázané dojednanie o voľbe Obchodného zákonníka na právny vzťah založený Zmluvou o úvere nie je spôsobilé vylúčiť aplikáciu ustanovení spotrebiteľského práva, tu zákona č. 129/2010 Z.z..

10. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd odvolaním napadnuté rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil a to aj vo výroku o trovách konania.

11. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez

návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalobca, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré mu odvolací súd priznal proti žalovanému v rozsahu 100%.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).